

THE HOUSE INSIDE US

PARS II

LIMEN 7

Domus Intra Nos

Per multos annos credidi memoriam esse tabularium.

Receptaculum.

Genus horrei interioris in quo facta, nomina, dies, vultus et casus servarentur.

Erat visio ordinata.

Rationalis.

Etiam consolans.

Deinde tempus me aliud docuit.

Memoria non servat.

Memoria habitat.

Non est tabularium.

Locus est.

Et sicut omnis locus cubicula habet.

Andrones.

Ianuas.

Fenestras.

Aliae saepe aperiuntur.

Aliae per annos clausae manent.

Donec aliquid, subito, eas rursus aperit.

Potest esse odor.

Via.

Imago photographica.

Verbum neglegenter auditum.

Subito non iam in praesenti sumus.

Alio rediimus.

Non corpore.

Intus.

Et mirum est quomodo illa loca esse pergant.

Memini momenta quae oblitum me esse putabam.

Scaenas leves.

Mensam.

Vocem.

Ianuam semiapertam.

Diem quemlibet.

Per decennia tacita manent.

Deinde emergunt subtilitate paene turbanti.

Quasi mansissent expectantes.

Et fortasse prorsus ita est.

Fortasse memoria non vere obliviscitur.

Fortasse eligit.

Servat.

Exspectat.

Satis diu vixi ut homines evanescere viderem.

Loca mutari.

Urbes vultum mutare.

Mundos integros dissolvi.

Attamen aliquid manebat.

Memoria.

Non ut desiderium.

Ut continuitas.

Desiderium retro spectat.

Memoria conectit.

Magnum discrimen est.

Per annos homines a praeterito captos observavi.

Et alios a praeterito illuminatos.

Illi redire conabantur.

Hi eis quae vixerant utebantur ut praesens melius
intellegerent.

Memoria utrumque facere potest.

Potest fieri carcer.

Aut bibliotheca.

Pendet ex eo quomodo ea utamur.

Tempore procedente alteram facultatem praeferre coepi.

Nolebam in praeterito vivere.

Volebam cum eo colloqui.

Nam omnis experientia vestigium relinquit.

Omnis congressus vestigium relinquit.

Omnis amor.

Omnis error.

Omnis profectio.

Omnis iactura.

Omnis successus.

Omnia aliquid relinquunt.

Et quod relinquitur nos multo magis quam putamus movere
pergit.

Interdum me rogavi quot homines adhuc intra nos vivant.

Non praesentes.

Absentes.

Pater.

Magister.

Amicus.

Persona amata.

Collega.

Praesentia fortuita.

Multi ante aliquot annos discesserunt.

Attamen loqui pergunt per consilia quae capimus.

Per bona quae defendimus.

Per principia quae prodere nolumus.

Hoc sensu memoria frequentata est.

Numquam intra eam soli sumus.

Nobiscum integras communitates invisibiles portamus.

In itineribus meis multa loca visitavi.

Alia magnifica.

Alia obliviscenda.

Alia quae explicari non possunt.

Tempore rem miram repperi.

Geographia vera et interior raro congruunt.

Sunt urbes in quibus annos vixi et quarum parum memini.

Et sunt loca paucos dies transita quae intra me vivere pergunt.

Nam memoria tempus non metitur.

Significationem metitur.

Servat quod nos mutavit.

Evanescere sinit quod vestigia alta non reliquit.

Ideo duo homines idem factum experiri possunt et modis contrariis meminisse.

Non factum servant.

Significationem servant.

Et significatio semper propria est.

Cum aetate aliud quoque documentum discimus.

Memoria non est immobilis.

Nobiscum mutatur.

Idem casus alias significationes sumit anno aetatis vicesimo, quadragesimo, sexagesimo vel octogesimo.

Eventus idem manet.

Spectator mutatur.

Et spectatorem mutare est interpretationem mutare.

Hoc inventum me adiuvit ut cum multis rebus in gratiam redirem.

Intellexi me non cogi omnia eodem modo meminisse.

Me posse veteribus experiētiis novas lectiones concedere.

Me posse quaedam ignoscere.

Alia intellegere.

Alia porro accipere.

Nam memoria non est tribunal.

Colloquium est.

Interdum severum.

Interdum dulce.

Sed semper apertum.

Sunt homines qui vitam agunt praeteritum delere conantes.

Non credo id fieri posse.

Et fortasse ne optandum quidem esset.

Nam praeteritum materiam continet ex qua facti sumus.

Id delere esset nos ipsos delere.

Multo melius id intellegere.

Multo melius id ordinare.

Multo melius discere cum eo ambulare.

Cum hodie retro specto, non video seriem annorum.

Loca video.

Loca interiora.

Alia lucida.

Alia difficilia.

Alia adhuc arcana.

Sed omnia necessaria.

Omnia partes eiusdem aedificii.

Fortasse hoc est quod tempus nos docere conatur.

Memoria non valet ad redeundum.

Valet ad intellegendum.

Valet ad continuitatem dandam ei quod fuimus.

Valet ne historia nostra in seriem casuum disiunctorum vertatur.

In fine viae, recordationes manent.

Sed non modo levi quem saepe fingimus.

Manent ut regiones.

Ut prospectus interiores.

Ut loca in quae redimus quotiens intellegere debemus qui
simus.

Ideo, post tot annos, memoriam non iam munus mentis
puto.

Eam patriam puto.

Patriam sine finibus.

Sine vexillis.

Sine domicilio.

Locum qui me comitari pergit quocumque eo.

Nam memoria non est aliquid quod possidemus.

Locus est in quo vivere pergimus, una cum omnibus quae
nos ea fecerunt quae sumus.

Memoria locus est.